

СВЕТОСЛАВ МИНКОВ
ВСЪКИ СЪ КЪСМЕТА СИ

chitanka.info

Живѣеше нѣкога беденъ дърварь, който нѣмаше нищо друго, освенъ една остра брадва и едно старо магаре. Отъ сутринъ до вечерь сѣчеше сиромашьтъ дърва и едва изкарваше хлѣба си. Дотегнала му бѣше сиромашията, дотегналь му бѣше и живота.

Веднажъ дърварьтъ нарами брадвата си, качи се на магарето и, както всѣки божи день, тръгна къмъ гората за дърва.

Изъ пжтя го срещна единъ човѣкъ.

— Помози Богъ! — рече човѣкътъ.

— Далъ ти Богъ добро! — отвърна дърварьтъ.

— Накжде?

— Отивамъ въ гората за дърва. Ами ти накжде си се запжтиль?

— Тръгналь съмъ да си търся късмета.

— Късмета ли? — извика дърварьтъ и скочи отъ магарето. — Да дойда тогава съ тебъ? И азъ цѣль животъ си търся късмета и още не съмъ го намѣриль. Може така по-лесно да го намѣря, като го търсимъ двамата заедно.

— Добре, — съгласи се непознатиятъ, и двамата станаха побратими.

Дърварьтъ захвърли брадвата, зарѣза магарето си насрѣдъ пжтя и замина съ човѣка, който бѣше тръгналь да си търси късмета.

Привечерь тѣ срещнаха единъ старецъ съ дълга бѣла брада.

— Хей, дѣдо! — извика дърварьтъ. — Можешъ ли ни каза, де се крие късметьтъ на хората?

Старецьтъ се спрѣ, изгледа двамината пжтника отъ главата до петитѣ и рече:

— Виждате ли оная планина отсреща? Тамъ живѣе магьосницата, която пази хорския късметъ. Идете при нея, тя ще ви помогне!

И двамата побратими се запжтиха къмъ голѣмата планина, която се издигаше като страхотно чудовище въ далечината.

Когато стигнаха тамъ, предъ тѣхъ се изпрѣчи мигомъ кжщата на старата магьосница. Една малка кжщица съ тѣсни прозорчета, въ които блѣщукаше свѣтлина.

Дърварьтъ похлопа на вратата и още преди да чуе нѣкаквъ отговоръ, влѣзе вжтре. Следъ него влѣзе и неговиятъ побратимъ. Магьосницата седѣше край огнището и плетѣше чорапъ. Предъ нозетѣ й лежеше черна котка, примигваше съ едно око и мъркаше. Въ жарьта

на огнището клокочеше малко чайниче, и капачето му подскачаше като живо.

Щомъ влѣзоха гоститѣ, магьосницата се сепна, остави чорапа на земята и се изправи на нозетѣ си. Па като наведе глава, погледна надъ очилата си двамината скитника и попита:

— Какво ви носи насамъ по това време?

— Ехъ, бабо! — въздъхна другарьтъ на дърваря и пристъпи напредъ. — Носи ни теглото. Ето, цѣлъ животъ си блъскаме главата за парче хлѣбъ, дето се казва, и пакъ бѣлъ день не можемъ да видимъ. Стори ни добро, бабо, кажи ни, де е късметътъ ни, та да заживѣемъ и ние като хората!

— Всѣки съ късмета си! Всѣки съ късмета си! — избѣбри бабичката, приближи се до огнището и дигна капачето на малкото чайниче. А вжтре въ чайничето подскачаше едно мѣничко човѣче съ червена шапчица и пѣеше, като повтаряше думитѣ на магьосницата:

— Тра-ла-ла, всѣки съ късмета си! Тра-ла-ла, всѣки съ късмета си!

— Цѣлъ товаръ дърва отъ мене имашъ за зимата, бабо, ако ни кажешъ, де е скритъ късмета ни, — рече дърварьтъ.

— Добре, така да бжде! — извика магьосницата и захлупи отново чайничето. — Малко късно идете, ала нѣма що — добри хора ми изглеждате. Елате сега да ви покажа пещерата, дето е заключенъ късмета ви!

И магьосницата заведе двамата побратими предъ една голѣма пещера съ златна врата. На дрѣжката на тая врата бѣше кацналъ огненъ гължбъ. Отъ разперенитѣ му криле течеше свѣтлина.

— Къшъ! — извика магьосницата, и огнениятъ гължбъ литна и се изгуби въ мрачината като падаща звезда.

Въ сѣщия мигъ златната врата се отвори, и двамата скитника се смръзнаха на мѣстата си. Предъ тѣхъ, въ пещерата, стоеха две чудно хубави коли — всѣка една съ по два хвъркати бѣли коня, които дѣлбаеха нетърпеливо земята съ копитата си и чакаха да потеглятъ на пжтъ.

— Ето, — каза магьосницата, — въ тия затворени коли е скритъ късмета на всѣки едного отъ васъ. Вървете си съ здраве у дома и вижте тамъ, какво има въ колитѣ! Само помнете едно: ако искате да видите

късмета си, преди да сте стигнали въ кжщи, ще изгубите всичко. Такава е магията!

Двамата побратими се сбогуваха съ старата магьосница, и всѣки отъ тѣхъ се качи отпредъ на своята кола.

— Ще се видимъ ли пакъ нѣкога? — попита дърварьтъ другаря си.

— Кой знае, — отвърна другиятъ. — Свѣтътъ е широкъ, и пжтищата сж безбройни.

Сетне дърварьтъ удари бѣлоснѣжнитѣ коне и замина на изтокъ, а неговиятъ побратимъ — на западъ.

Когато стигна у дома си, щастливиятъ дърварьтъ слѣзе отъ колата и отвори съ треперяща ржка нейната вратичка.

Чу се силенъ ревъ, и дърварьтъ отскочи назадъ.

Отъ колата излѣзе послушното старо магаре, което дълги години наредъ бѣше носило на гърба си дърва отъ гората и което неговиятъ господарь бѣ оставилъ насрѣдъ пжтя, когато тръгна да си търси късмета. Сега върху самара на доброто животно стоеше окачена и острата брадва, съ която дърварьтъ изкарваше хлѣба си. Бравата горѣше съ ослѣпителенъ блѣсъкъ въ лжчитѣ на слънцето, изкована сякашъ отъ злато.

— Това ли е то късметътъ ми? — рече очудено на себе си бедниятъ дърварьтъ и подири съ очи колата съ хвъркатитѣ коне.

Но колата бѣше изчезнала.

А въ това време старата магьосница седѣше въ своята кжщица горе на планината, плетѣше чорапа си и слушаше усмихната малкото чудно човѣче, което подскачаше въ чайничето на огнището и пѣеше:

— Тра-ла-ла, всѣки съ късмета си! Тра-ла-ла, всѣки съ късмета си!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.